

Kobra na obed

Vraví sa, že keď je človek hladný, tak nepohrdne ničím. V sobotu však tato hladný určite nebol. Kráčala som preplnenými ulicami Taishanu vyhýbajúc sa všadeprítomným smrdlavým mlákam, čo ostali po niekoľkodňovom lejaku. Na trhu sa im však už vyhnúť nedalo. Všadeprítomný puch krvi, stúpajúci zo špinavej zemi mi nadvyhoval žalúdok. K miestu, kde predávali hady nás viedol uvravený mexicko-francúzsky manželský pár. Konečne som sa cítila dobre, pretože si nás nevšimal takmer žiaden Číňanec. Všetci upierali zraky na ich 4 deti. Diana nešetrla príjemnými úsmevmi a v očiach domorocov ztelesňovala asi superženu. Dohovorila sa s každým bez použitia jediného čínskeho slova.

Hady boli pozavierané v klietkach. Niektoré asi ani neboli jedovaté. V priemere mali okolo 1-1,5 metra. Slávinove oči sa upierali na kobry. Ak zacítili blízkosť ruky, roztiahli do strán hlavu a človek s rešpektom odstúpil. Tato bol rozhodnutý, chcel kobru a nič iné. Veselý predavač mu ju najprv dovolil pofotiť, ale aj on s ňou manipuloval opatrne. Podchladené kobry sú malátnejšie a nie tak rýchle. No, kto by chcel riskovať? Keď dopózovala, jednoducho jej buchol hlavu o pult a rýchlo odrezal hlavu. Sláva odohnal, aby sa nedotýkal jedu, čo jej vytiekol. Jedným šmahom jej po celej dĺžke rozpáral brucho a stiahol z kože. Ani som sa nenazdala a v ruke som mala igelitku. Diana nás pozvala na nedeľný obed, tak sme mali predjedlo. Netváрили sa však nadšene.

Večer sme našli rôzne spôsoby ako ju pripraviť. Vyhral však slovenský spôsob. Hodila som ju do olejovo-balzamikovej marinády a potom hodila v alobale do trúby. Čo si budem lámať hlavu. Mala som rovnaký pocit, ako keď som piekla prvýkrát králiku. Mäso bolo ružové a kostí neúrekom, v podstate ho tam tak veľmi ani nebolo. Mala som pocit, že ohlodávam kurací krk z kuracej polievky. Iba s tým rozdielom, že mäso bolo trochu tuhšie. Naše predjedlo bolo u mexičanov odmietnuté. Tak si ho Slávi vychutnal sám. Pochtivo ožúžlal minimálne pol metra kobry. Na čili con carne už v podstate ani nemal chuť.

S Dianou si celkom rozumiem. Jej latinsko-americký temperament je ako infekčná choroba...ani neviem, ako som sa nakazila. Na chlapcov, majú ich 3, je sekera, ale zato by ju

nosili na rukách. Ema je benjamínkom rodiny, vytúžené dievča, iba o 8 mesiacov staršia od Gwen. Dávid je od

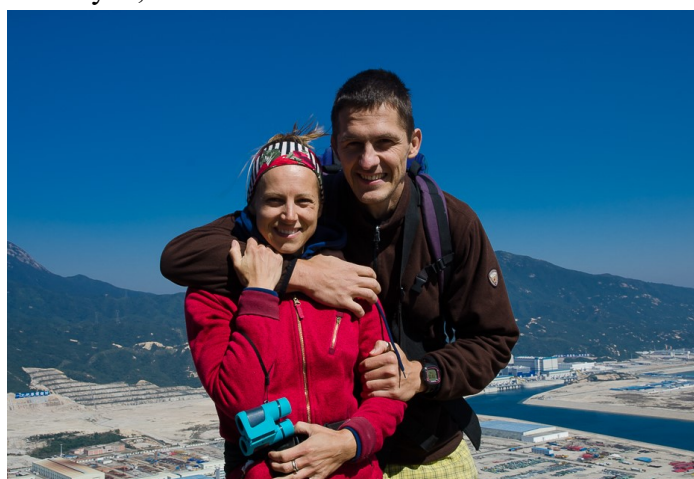
Diany o 14 rokov starší. Avšak, keď sa rozrozpráva, tak s nej nepustí oči a ústa má otvorené úžasom. Diana nevarí, tak každý deň na obed a večer prídeme domov a navarí. Požičala som im na 2 poldni Pine. Najprv mala strach, no, už si zvykla. Musí tam kmitať omnoho rýchlejšie a stihnúť na 4 hodiny navariť, upratať, vyžehliť a niekedy

nakúpiť. Plus má na starosti Emu. Povedala, že dokončí tento týždeň a potom dost'. Je unavená. Ani sa jej nečudujem, teraz má 46 hodín týždenne. Najprv bola nedočkavá a prepočítala každú minútu na yuany.

A som staršia

Tieto narodeniny boli iné. Neočakávané iné. Diana sa rozhodla, že mi spraví minioslavu. Pre mňa. Pripravila nádhernú ozdobu stola a pozvaných bolo pár dievčat. Upiekla som mrkvovú tortu a dostala na ňu 5 sviečok. Dokonca mi i zaspievali vo francúzštine. Nová skúsenosť...veľmi príjemná. Cítila som sa ako minimálne kráľovná SLA. Nevadí, že som tam mala chorú Millu a mrzutú Gwen. Jednoducho som si to užila. I Pine sa k nám pridala pri stole a d'obkala koláč. Myslím však, že radšej bola v kuchyne, kde varila obed. Cítila sa neisto. V ten deň

si tato zobral dovolenku a išiel nakupovať do Cantonu. Dovalil sa s plnými taškami darčiekov. Dostala som 3 elastáky na cvičenie, tričko a dokonca osobnú váhu. Pokračuje v budovaní mojej profesionálnej kariéry precvičovateľky Pilatu a fyzioterapie. Večer sme si otvorili austrálske víno, čo kúpil a stiahli celú fľašu. Zároveň sme oslávili naše 18. výročie čo sme spolu. Na kameni, ale tentoraz na čínskom kameni nad elektrárnou...

Inak, s radosťou môžem konštatovať, že je to už týždeň, čo si Gweni nechá ostrihať nechty bez vreskotu. Zásadne striháme doradu: Milla, Arlan a potom Gwen. Najprv ich pozoruje a potom mi natlačí malé pršteky takmer až do očí. Aj ona chce. Teší ma, že už nemusíme bojovať.

Moja profesionálna kariéra precvičovateľky Pilatu, jógy a fyzioterapie napreduje. Potom, ako bol v októbri pretlak a ženy sa bili o miesta sa počet nadšených športovkýň stabilizoval. Na fyzioterapii pracujem s 3-4 ženami naraz počas 5 týždňov. Potom sa záujemkyne vystriedajú. Na stredajšom večernom pilate mám okolo 10-12 prevažne pracujúcich žien. Vo štvrtok ráno na jóge alebo pilate mám okolo 15 žien.

Tato ma vybavil mega reprákom, športovými hodinkami a 4 pármí elastákov. Zavidia mi ich mnohé:) Neočakávala som, že dobrovoľná akcia spôsobí aj nejakú tú žiarlivosť. Jedna Francúzka to nejako ťažšie nesie. Sem-tam je nepříjemná. A neodpustí si utrúsiť nejakú nechutnosť ... Ohováranie sa mi donieslo už z druhej ruky. Ľudí nezmením...

Ako sa (ne)cestuje do Vietnamu alebo Kambodža na druhú...

Pondelok 8.2. 2016 Čínsky nový rok na letisku

Podarilo sa mi vybaviť nového vodiča, čo nás viedlo na letisko do Cantonu. Skoro ráno boli cesty prázdne a vodič sa ponáhľal, aby sa stihol vrátiť naspäť do SLA pre ďalších zákazníkov. Preto sme bolo na letisku už o 6.30. Pri check-ovaní nás čakala záľudná otázka: „*Prosím, mohli by ste predložiť víza?*“

A tak sme zistili, že do Vietnamu Slovákom treba víza, ktoré sa nedajú vybaviť na počkanie. Kvôli čínskemu novému roku sa nedali vybaviť ani online. Nebralo Amex kartu. Videla som tatovu zaťatú sánku. Ani jeden z nás na to nemyslel... takže sa nedalo zvaliť vinu na nikoho.

„*Nevadí, tak si to skúsme prehodiť na iný dátum a teraz poďme niekam inam,*“ navrhla som. Skúsili sme. Cez telefón sme sa snažili vybrať inú destináciu za pomoci asistentky Southern airlines. No, vždy, keď prišlo na platbu, tak sme skončili, pretože nám nebralo karty. Asistentka po 2 hodinách navrhla, že nám to zaplatí a my jej dáme peniaze z automatu. No, podarilo sa vytiahnuť iba limit 1 600 Euro, čo som tam deň predtým nastavila. A to nestačilo.

Po 3 hodinách sme zistili, že od inej spoločnosti si vieme platiť kartami. Krátkym brainstormingom, kedy sa nám obom konečne objavoval aj úsmev na tvárach sme vybrali Kambodžu. „*Aspoň tam bude teplo. Decká ešte nie sú úplne zdravé,*“ zhodnotila som. A tak sme o 13.30 sedeli v lietadle smerujúcom do Phnom Penhu. Chytrý sme zrušili hotel v Hanoji a našli v nejaký kambodžskom hlavnom meste. „*S babysittingom,*“ žmurkal tato.

Po prilete sme museli prejsť formalitami a vďaka Bohu sa dalo platiť za víza čínskymi yuanmi. Tých mal Slávi habadej. Do hotela to bolo cez pol hodinu, no, je tichý a pekný. Slávi sa potreboval odreagovať, a po „nič moc“ masáži v salóne vedľa hotela, zaspávame ako drevá.

Utorok 9.2. 2016 História genocídy

„*Mami, ja si prosím kakao,*“ zobúdzma ma Arliho hlas ako niekde z inej planéty. Ešte stále som unavená, ale aj hladná. Hotelové raňajky sú bohaté, ale radšej nechcem miešať melón s kávou. Nasadáme do tuk-tuka a mierime do centra. Kráľovský palác nás víta zlatými strechami, strieškami a striesočkami. Ale dokopy sa vo vnútri veľa vidieť nedá. Izby sú prázdne. Otvorené sú iba vyčákané chrámy.

Radšej sa zložíme na detskú ihrisku, kde sa deti vyšantia skoro do odpadnutia. Začína byť teplo, tak radšej

smerujeme na centrálny trh. Keďže som nerátala s takýmto teplom, treba deťom kúpiť nejaké letné veci a topánky. Arlan sa v hrubých zimných teniskách zachvíľu roztopí.

Milla behá od stánku k stánku a chcela by všetko. Nakoniec sa dohodujeme na tričku a kraťasoch, to isté pre Arliho a Gwen. Predierame sa ďalej, na miesta, kde sa začína podávať jedlo priamo na trhu. Všade nás lákajú farby a vône, no, kvôli tlačnici si vyberáme radšej pizzeriu v nákupnom centre. Obed zakončujeme zmrzlinou. Gweni chce tiež. Už ju neoklameme prázdnu oplátkou, tú odhadzuje a načahuje sa

malými, ale silnými rukami, po každej zmrzline. „*Tato, ešte chvíľu a musíme začať kupovať všetko trojmo,*“ zasmejme sa pri pomyslení, že to bolo nedávno, kedy som hovorila to isté iba s „dvojmo“ na konci.

„*Hm, už zjedla veľa. Účty v reštauráciách stúpajú,*“ dodá.

Presúvame sa do múzea genocídy Toul Sleng s bývalým názvom S21. Po vstupe do areálu bývalej strednej školy ani nemám pocit, že sa tu diali také ohavnosti v rokoch 1975-79. V období pred kmérskou revolúciou bol Phnom Penh preľudnený. Kvôli americkému bobmardovaniu Vietnamu, kedy bola zbombardovaná aj Kambodža, začali farmári a dedinčania prichádzať do miest. Všade bol hlad a nedostatok. Medzi rokmi 75-78 sa vyostřil konflikt medzi Vietnamom a Kambodžou.

Oficiálne boli vo vojne. Červení kméri donútili ľudí opustiť mestá a vytlačili ich naspäť na vidiek. Potom začali čistky. Takmer každý intelektuál, bohatý, vzdelaný človek bol uväznený. Predpokladá sa, že v S21 s kapacitou 1 500 miest, bolo dokopy medzi 12 až 20 tisíc väzňov. Cieľ: priznanie zrady voči štátu a následná poprava. Väzeň bol po príchode zbavený všetkého majetku, šatstva a označený číslom. Kým nebol vypočúvaný, bol v spoločnej miestnosti s inými asi 60 väzňami pripútaný kovovou svorkou. Keď prišiel na neho rad na mučenie, dostal miesto na samotke. Vypočúvanie trvalo pár dní, 3x denne.

Cieľom bolo, čo najviac ublížiť, ale nezabiť. Používali sa šoky elektrickou, rozpáranie zaživa, vešanie do bezvedomia, namáčanie do výkalov, bitie a podobne. Keď sa priznal, prišlo k poprave. Strážcovia, mladí chlapci vo veku 12-20 rokov, pri mučení nesmeli zabiť. Inak sa stali sami väzňami. Po roku 78 bolo mučenie rýchle, väzňov bolo veľa. Častokrát to boli celé rodiny aj s deťmi, pretože vodcov motto znelo: „*Keď chceš vykynožiť burinu, musíš zničiť korene.*“ Aby neostal nik, kto by sa chcel pomstiť. Pri oslobodzovaní sa narýchlo museli zničiť dokumenty a fotky, preto je číslo väzňov nejasné. Fotky tých, čo boli alebo neboli identifikovaní, visia rozvešané v múzeu. Možno sa niekto nájde, kto ich spozná...

Deti sa hrali vonku v tráve a piesku. Arlie našiel hadicu na polievanie stromov a spravil si peknú mláku. Mala som takmer hodinu, aby som si priestory prezrela a vypočula si príbehy. Miestami ma triaslo, miestami mi vyhrkli slzy. Pod strechov sedel starý pán. Jeden z 12 väzňov, ktorým sa podarilo prežiť. Podpisoval záujemcom svoju biografiiu.

Trvalo mi ešte dlho, kým mi zmizla hrča z hrdla a uvoľnil sa žalúdok.. Večera bola dnes jasná. Ani sme nemuseli dlho rozmýšľať Priamo pred hotelom na ulici v stánku predávali ryžu, mäso a...žaby. Dali sme si 2. Keď som ich 1. večer videla na grile, myslela som, že sú to zajačie stehná. Boli dosť mohutné. Mäso bolo mäkké. Pripomínalo mi

kuracinu a 2 stehienka stačili zaplniť môj žalúdok. Deti ma pozorovali s otvorenými ústami. Milla s protestom nechcela ani ochutnať. Keď zaspali, prišla k nim do izby recepcná a my sme vyrazili na prechádzku...

Streda 10.2. 2016 Killing fields

Vo Vietname sme boli dohodnutí so slovenskou ambasádou na overenie našich podpisov. Slovenský konzulát v Kambodži nie je, tak sme sa vybrali na český. Pani nás poslala preč naprázdno, máme ísť do Bankoku. S dlhým nosom sme pokračovali na Killing fields – Smrtiace polia, kde počas vlády červených Kmérov zomrelo cez 12 000 ľudí. Prichádzali z miest ako S21, ktorých bolo po celej krajine neúrekom. Pôvodne sa vedľa ryžových polí nachádzal cintorín čínskej minority. Počas prvých rokov prichádzalo 1 nákladné auto tak 1x za 3 týždne. Priviezlo vždy okolo 50-70 vychudnutých, zúbožených väzňov, ktorých s previazanými očami v okovách potom odtiahli sem, na dobre utajené pole. Cieľ: čo najrýchlejšie ich popraviť. V ten istý alebo nasledujúci deň. Keďže peňazí bolo málo, na usmrtenie sa použilo hocičo. Najčastejšie: palice, sekery, kladivá. Pre istotu sa mŕtve tela polievali chemikáliami. Aj zo zdravotných dôvodov, aby sa nešírili choroby a smrad.

Mnohí si smrť aj želali. Bola vykúpením po mučení alebo únik z hrozných podmienok. Obyvatelia miest boli vytlačení na vidiek a donutení pracovať na poliach. Vodca potreboval ztrojnásobiť produkciu ryže, aby ju mohol vymieňať za zbrane z Číny alebo Ruska. Nezaujímal ho, že ľudia nemali potrebné vzdelanie, alebo, že hladovali. Zo slúchadiel som počúvala smutné príbehy tých, čo prežili. Žena, ktorá prišla od vyčerpania o mlieko a musela sa pár dní dívať, ako jej pomaly od hladu zomiera bábätko. V krajine zatiaľ odhalili okolo 3 000 masových hrobov, kde je od 10 po 1 000 mŕtvych. Spolu zomrelo počas režimu 3 milióny ľudí.

Najťažšie mi bolo pri strome, kde vojaci zabíjali deti. Najprv oddelili matky od bábätočiek a detí. Ženy nechali na boku, aby sa dívali, ako zomierajú. Vojaci ich chytali za nohy a búchali hlavy o strom, až kým im ich nerozmiaždili. Medzitým boli ženy povyzliekané, znásilňované a následne im odsekli hlavy. V hrobe vedľa oného stromu sa ich spolu našlo 166. So žmurkajúcimi očami som sa zadívala na naše deti, čo udivene sledovali kosti v sklenenej vitríne. Opatrne som stúpala po chodníku. Tam, kde boli telá, zemina mierne klesla. Kvôli dažďu a erózii zo zeme trčali kúsky šiat alebo kostí. Zamestnanci múzea ich musia zbierať 3x ročne a starostlivo ich ukladajú do vytrín. Po stromoch bol rozvešaný rozhlas, aby vzduchom prúdila hlasná hudba, čo prehluší kvílenie zomierajúcich.

V 79 vodca ušiel do zahraničia. Keďže však mimo Kambodže nik nevedel o zverstvách, západné krajiny aj naďalej považovali Pol Pota za oficiálneho zástupcu štátu a v exile s ním spolupracovali. Chlapík žil veľmi dobre ďalších 20 rokov. Znova sa oženil, užíval si vnúčatá. Ako keby sa nič nestalo.

Štvrtok 11.2. 2016 Cesta k moru

Dosť bolo krutej minulosti, je čas posunúť sa na juh. Skoro ráno nasadáme do taxíka a vydávame sa do Kep-u. Počas 150-kilometrovej cesty sa zastavujeme v neznámej dedinke. Necháme deti vybehať v areáli

chrámu. Arlan potrebuje kakat' tato niekam zmizol s foťákom. Prihovori sa mi mních v oranžovom habite. Ponúka mi záchod u neho doma, ženy však dnu nesmú. Shrimpie ide sám. Po chvíli počujem, ako mi kričí:

„Už som, pod' ma, prosím, utrieť.“

Nervózne vyzerám tata a kričím, aby Arlie počkal. Nakoniec sa Slávi dovalí. Uteká k mníchovi. Kým vyjde, prejde hodný kus času.

„Nemali toalet'ák, musel som ho otrieť holou rukou,“ pretiahne tvár. Vybuchujem od smiechu.

Kep je tiché rozťahnuté mestečko na pobreží. Pláže nie sú veľmi pekné a prekvapuje ma kopa odpadu

povaľujúca sa na skalách a piesku. Najzaujímavejšou atrakciou je krabí trh. Sea view bungallows sa nachádzajú asi na 10 minút pešo od trhu, hneď vedľa mini národného parku, kde si tato po večeroch chodí zabehať. Dostali sme 2 izby nad recepciou. Je odtiaľ krásny výhľad na západ slnka. Chodí spať do mora, tajomne vysvetľujem deťom. Hneď po príchode sa Milla hádže do bazény. Arlie si užíva detské ihrisko a Gwen nedá pokoj vlčiakovi Tine. Je priateľská, zvyknutá na deti. Majiteľ,

prešedivý Francúz má tiež dievčatko v jej veku. Jeho miestna priateľka vlastní reštauráciu vedľa krabieho trhu.

Večer si tam ideme po večeru. Predierame sa stánkami, čo ponúkajú grilované ryby a dary mora. Miestny krab sa volá modrý plávajúci krab. Má naozaj modrú farbu. Zákazník si živú večeru vyberá priamo z vytiahnutého košíka. Ak sa nepredajú, iba sa na noc pustia

s košíkom do vody a ponúkajú sa na druhý deň. Veľká ploská ryba je lahodná.

Piatok 12. 2. 2016 Zajačí ostrov

S nádejou na krajšie pláže sa ráno nechávame odviezť do prístavu. Cesta na neďaleký Zajačí ostrov trvá nejakú pol hodinu a stojí 8 dolárov na dospelú osobu. Na pobreží nás vítajú bambusové minichatky. Jedna noc tiež 8 dolárov. Škoda, že sme si rezervovali 3 noci v Sea view. Bolo by pekné tu na jednu noc ostať. Chvíľu sa bavíme s francúzskym párom, čo už 1,5 roka prechádza celú Áziu na campingcare spolu s 2 malými deťmi. Potom sa vydávame objavovať skryté zákutia ostrova. Na opačnom konci nachádzame dlhšiu pláž s pár turistami. Neďaleko má slamennú búdu

domorodec. Ponúka nám kokosové orechy a obed. Dnes ulovil pekné ryby. Necháme sa zlákať. Kým ja objavujem mušle a utieram zadok rukou Mille (s tatom sme si fifty fifty), on objednáva obed a vypytuje sa.

Zatiaľ sú bezdetní, aj keď im odhadujem cez 40 rokov. Ryba je chutná, mierne pikantná, takmer bez kostí a manželka domorodca pripravila i rajčinový šalát. Deti sa striedavo pchajú slížami a ryžou.

Som prekvapená počtom amerických turistov. Je ich tu neúrekom. Tiež sa im páčia pláže. Voda je čistá, no plastové fľaše a iný odpad je predsa len neprehliadnuteľný. Večer si to zamierime znovu na trh. Deťom objednávam palacinky so sebou, na ryžu dnes nemajú chuť.

Sobota 13.2. 2016 Kampot

S tuk-tuk vodičom Osmanom sme sa dohodli na celodenný výlet. Neďaleké mesto Kampot nás víta

obrovským durianom uprostred centra. Odtiaľ je to neďaleko na trh. Predierame sa úzkymi uličkami medzi stánkami pod strechou. Smrad a vône sa premiešavajú a miestami sú neznesiteľné. Zaujme ma pani, čo čistí sépie. Jedným pohybom vie vybrať kosť zo surovej sépie. Arlie sa chvíľu díva a okamžite ho napne na zvracanie. Keď sa to zopakuje, radšej ho beriem preč. Jeho citlivý žalúdok by mohol nechať obsah priamo pani na lone. V každom druhom stánku predávajú nejaké pasty. Niektoré viem rozoznať podľa farby alebo vône, ako arašidové maslo, ostatné ostávajú záhadou.

A samozrejme, všade je kopec korenia. Na začiatku 20. Storočia bola Kambodža veľmi v exporte korenia. Jeho jemná ale ľahká chuť bola oceňovaná najmä vo francúzskej kuchyni. Vidím 4 farby:

- Čierne korenie – ktoré bolo dozreté na tmavo-zelenú farbu a následne usušené,
- Zelené – mladé nedozreté korenie, ktoré sa najčastejšie používa čerstvé,
- Červené – prezreté a usušené,

- Biele – prezreté červené, ktorému bola odstránená pred usušením vrchná koža.

Našli sme malý obchodík s látkami. Neodolali sme s Millou. Potrebovala láku na svadobné šaty – kostým, čo chce na najbližší karneval.

Pokračujeme ďalej do ZOO. Vchod nás nejako neoslovuje, ale hneď za ním nájdeme krokodíly rôznej veľkosti. Prekvapujú nás zoborožce. Majú ich tu cez 10 kusov. Všetky majú spílené rohy nad zobákom. Pri slonoch sa pobavíme. Starká, čo 2 riadne agresívne jedince „stráži“, nám ponúka za malý poplatok cukrovú trstinu. Stonky sú riadne hrubé palice. Slony ich prekusnú a dolámu chobotom akoby to boli špajdle. Voľakedy bolo ZOO asi riadnou atrakciou. Vedľa je zavretá vo výbehu ťava. Keď zbadá trs banánov, hneď natiahne krk. Zožerie aj všetky šupky. V hornej časti

nachádzame malý, zhrzavený lunapark s rôznymi kolotočmi pre deti. Neďaleko nás zíváním víta pár levov. Sú také pokojné, že až pochybujem o ich existujúcom loveckom inštinkte. Ale to už poriadne ani nevnímame. Je teplo, neskutočne teplo a ja cítim, že plec sa mi onedlho určite ošúpu. Chytré naspäť do bazéna.

Večerná hláška z úst Milly. Už sme unavení a so Slávinom na seba pozeráme a hovoríme, že by sa nám zišla nejaká masáž. Do toho Milla strelí:

„Hm, myslím, že by ste si zaslúžili deň bez troch detí. Aké by to bolo úžasné, keby je tu niekto, kto by sa postaral o Arlana a Gwen...a my traja, by sme si niekam vyrazili bez nich.“

Nedeľa 14.2. 2016 Tajomný Bokor a Valentín

Nejako nás neviem zbaliť. Jasné, máme veľa zimných vecí a museli sme dokúpiť letné. Plus topánky. Taktiku jedného kufra už asi dlho nebudem môcť aplikovať. Rastú ako z vody. Po raňajkách dávame deťom ešte výbeh. Sú striedavo na ihrisku a v bazéne. Ja sedím s čajom v ruke na raňajkách a pozorujem ich. Už včera som si všimla Američanku asi v mojom veku s kambodžským manželom. Prvý krát vidím inú

konšteláciu páru. Normálne sú to postarší muži, ktorí si nájdú super mladučké domorodkyne. Fascinujúce na tejto žene je, že sa celý čas neusmeje. Striedavo si podávajú asi polročné bábätko a manžel žartovne a uvoľnene diskutuje so svojimi rodičmi a sestrou.

S nástupom do taxíku na nich zabúdam. Šofér so širokým úsmevom nehovorí po anglicky, ale na recepcii hotela nás ubezpečili, že bude má anglické piesne. Hm, keď začne púšťať známe hity, podvedome sa vlníme do rytmu. Mierime na tajomnú horu Phnom Bokor nad Kampotom. Bývalo

to obľúbenú letné sídlo kráľovskej rodiny a Francúzov. Pomaly stúpame zákrutami do 1 000 m nadmorskej výšky. Horúčava klesá. Hore je príjemne. Zastavíme sa pri starom kamennom kostole, kráľovskej rezidencii a kasíne. Dolu nie je vidno. Obklopuje nás hmla. Sem-tam ju rozfúka vietor a ukáže sa bohatá zelená džungľa, čo sa pod nami rozprestiera. Podľa zoológov sa tu v divočine nachádza okolo 100 divých slonov a tigrov. Okolie by sa dalo preliezť. Takže pripisujem na zoznam miest, kam chceme raz ísť bez detí ☺.

Gwen má žravú nemoc a neustále treba sledovať, či ju netreba prebaliť. Šofér má z nás asi dosť. Arlan má chuť sa na všetkom smiať a svojím hrkáľkovým smiechom nakazil aj mňa. Do hotela dorazíme pred večerou. Je

v čínskej štvrti, hneď vedľa letiska. Skoro ráno letíme naspäť domov.

Po večeri ideme deti ešte trochu uchodiť. Vedľa hotela nájdeme second-hand s hračkami. Vyberajú si dlho, no, všetci sú spokojní. V najbližšom masážnom salóne sa dohodorím po čínsky. Dohadujem masáž pre tata. Som na seba hrdá. Nikdy by so, nepovedala, že pri cestovaní využijem skôr čínštinu ako angličtinu. Tato kukal ako mucha puk.

V hoteli sme na večer chceli bysitting. Vízia posledného večera, kedy si budeme môcť trochu oddýchnuť bez nutnosti ich neustále sledovať, bola lákava. Na recepcii však sa na nás dívali ako keby chceme predať deti na orgány, tak sme to nechali tak. Po ceste mi Slávi kupuje ružu....ved' je Valentína....

Sobota 20.2. 2016 Hong Kong – tato konečne vyhral

Prikladám časť rozhovoru, čo Slávi poskytol po dobehnutí behu v Hong Kongu. Konečne sa mu to podarilo. Bol prvý, ako povedal, ľavou zadnou, až mu to bolo čudné... Bežalo okolo 450 bežcov. Náročný tréning na vysielateľ nad SLA priniesol svoje výsledky. Arlie dostal medailu a Milla pohár. Tato je spokojný, ale chce si to zopakovať budúci mesiac na poslednom behu v Hong Kongu, ktorý uzatvára sezónu.

<http://www.actionasiaevents.com/race-media/news/2016/february/nepalese-french-msig.html>

News Feb 20 / 2016 Nepalese out sprints Frenchman on New MSIG SK course

Slavomir Vinkovic from Slovakia won the male championship in the 21km race. He was proud of his performance Saturday, finishing in 2 hours 6 minutes 29 seconds. He said he came to Hong Kong specially for today's race. Vinkovic said, "I started trail running two years ago and since then I keep running almost every day, with long run training once a week. I like the courses. The scenery along the tracks is pretty nice." Attracted by the races, Vinkovic has already registered in the second race of SPRINTS on March.

